

Niech żyje rząd robotniczy i włościański!

Redakcja przyjmuje interesantów od 1 — 3 po pol. Za zwrot rękopisów Redakcja nie odpowiada

Administracja czynna od 9 do 5 bez przerwy. Kasa czynna od 11 do 1-ej

Opłata pocztowa uliszczona ryczałtem.

ROBOTNIK

CENTRALNY ORGAN P.P.S.

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

NIECH ŻYJE SOCJALIZM!

Warszawa, ul. Warecka № 7
Redakcja — tel. 176-70.
Administracja — tel. 120-13
Konto czekowe P. K. O. Nr. 175.

Numer pojedynczy 20 groszy

Zadamy niezwłocznego rozwiązania Sejmu i Senatu. Zadamy niezwłocznych wyborów do nowego Sejmu.

W niedzielę, dnia 1 sierpnia o godz. 11 rano na placu przed lokalem Dzielnicy P. P. S. Marymoncka 40 odbędzie się

WIELKI WIEC POLITYCZNY

przemawiać będą tow. tow. poseł Zofja Prauss, S. Kowalew, A. Podniesiński.

W FAŁSZYWEJ SYTUACJI.

Wśród wrzawy, wywołanej rozprawą konstytucyjną w Sejmie, za mało zwrócono uwagi na systematyczną i bardzo zręczną kampanię, przeprowadzoną przez endecję nietylko przeciw Rządowi p. Bartla, ile głównie przeciw Piłsudskiemu. Rozpuszczono na świat cały alarmy wojenne, straszono bodajże nowym pochodem Piłsudskiego na Kijów, wywoływano upiory kowieńskie. Ku wielkiej uciechę „Izwie-stji” sowieckich okólnikiem sły kłamstwa i fałszywe endeckie po całej ich prasie i podchwytywane były bardzo żywo i z wielką gotowością również przez tych, na których trop wpadły władze śledcze przy wykryciu nowej wielkiej afery szpiegowskiej.

A kiedy w prasie prawicowej i po zgromadzeniach endekich i chadeckich szaleje ta kampania oszczerstw i kalumnji, — w Sejmie odbywa się flirt Rządu p. Bartla ze stronnictwami, których organy prasowe pozwalają sobie na robotę, nazwaną wczoraj przez „Polskę Zbrojną” otwartem działaniem już nietylko na szkodę Państwa ale wprost i niedwuznacznie — przeciw Państwu.

Przecież to endekom i chadekom zawdzięcza p. Bartel uzyskanie zmian konstytucyjnych, przecież to p. Chaciński, przyjaciel partyjny p. Korfanteego, wydawcy obrzydliwego, zełganego od początku do końca „Dodatku Nocnego Rzeczypospolitej”, był tym, na których padł wybór przeprowadzenia przez Sejm projektów p. Makowskiego, przeciw partje pp. Witosa, Kiernika i Strońskiego najwerniej stały przy Rządzie podczas wszystkich głosowań.

W tej nieznosnie fałszywej i niemoralnej dyskusji jednakże P. P. S. zdobyła się na jasne i szczerze stanowisko — na opozycję wobec niebezpiecznych zmian konstytucyjnych, nadmiernie wzmacniających władzę wykonawczą i na opozycję wobec ustawy o pełnomocnictwach, których w tak szerokim i nieokreślonym zakresie domagał się Rząd, który nie mógł wylegitymować się ani programem, ani czynami, zdolnymi wzbudzić doń zaufanie demokracji...

Gniewali się na P. P. S. za takie stanowisko ci, co sądzą o sobie, że znają intencje Rządu i wiedzą czego Rząd chce i dokąd zmierza — ale rychło się widać spostrzegli, że właśnie P. P. S. miała rację. Bo oto już dzisiaj powtarzać zaczęły nasze słowa, którymi krytykowaliśmy politykę Rządu, od chwili, kiedy rozpoczęto nieszczęsną i nieszczera „pacyfikację”. P. Stępczyński, który tyle czasu i atramentu zużył na zupełnie zbyteczne pouczanie P. P. S., wziął się nareszcie do pouczania swych przyjaciół w Rządzie. Woła p. Stępczyński „Odważnie!” do p. Bartla. „Nie starajcie się być pacyfistami na wewnątrz. Nie wasze zadanie cierpieć panoszące się nadal świństwo, paktować z nieprawością, z wyuzdaniem, posuwając się do obrzucenia błotem Komentanta”...

Goryczą przepełniony jest „Głos Prawdy”.

A któż to pchał do paktów, jak nie ci, którzy pozwolili istnieć i działać obecnemu Sejmowi, ci, którzy którzy temu Sejmowi, z jego większością „nieprawych” pozwolili dokonać zmian Kon-

stytucji? Czy owoc grzechu z tego „nieprawego” łoża ma nas zaprowadzić do raj-u „sanacji moralnej”?

A w „Kurierze Porannym” mówi G. Daniłowski już całkiem opozycyjnie: „bezwocność tej pacyfikacji jest widoczna. Stara chjena przyciała się, ale zwolna podnosi głowę”. A przecież chjenie tej bez protestu ze strony obecnych Jeremiaszów pozwolono tworzyć większość dla zmiany Konstytucji. Przecież część Chjeny, i to najreakcyjniejsza - obszarniczo - monarchistyczna — oddała Rządowi swe głosy, bo reakcyjny cel uświęcał wszelkie środki.

Cóż więc znaczą te lamenty pp. radykałów? Czy protestowali oni przeciwko sztuczemu utrzymywaniu przy życiu obecnego Sejmu? Nie, przeciwnie, są oni

nadal za tem, by Sejm nie rozwiązać, tak samo, jak prawica. Czy mają jakiś program? Owszem, jeśli programem nazwiemy niechęć do proporcjonalnych wyborów, wielką chęć na mandaty do przyszłego Sejmu i ciągłe wołanie o męstwo i odwagę pod adresem Rządu.

Oburzenie ich niewątpliwie ze szczególnych wypływa pobudek, ale brzmi bardzo nieszczerze w tej atmosferze fałszu, której tworzeniu się nie przeszkadzali. Kiedy „Dwugroszówka” lamentuje, że w dżungli dokoła obecnego Rządu czyhają na zdobycz nowi drapieżnicy ze „Związku Naprawy Rzplitej”, rozumiemy, że przez endeków przemawia strach o ich „stan posiadania”. Ale kiedy zarówno „Dwugroszówka” jak i „Głos Prawdy” dążą do utrzymania przy życiu obecnego Sejmu, do usunięcia „beztwarzowej” ordynacji, to mamy do czynienia ze współzawodnictwem, a nie walką dwu obozów społecznych i politycznych, dwóch programów.

Rzeczywistość tak się układa, że „radykalizm” polski balansując między reakcją — a demokracją społeczną, pałając nienawiścią do reakcji, a gniewając się na demokrację, koniec końców dochodzi do kompromisu z reakcją. Z fałszywej tej sytuacji nie może się wydostać i nie wydostanie się tak długo, dopóki jasno i szczerze nie opowie się po stronie demokracji robotniczej i włościańskiej.

J. S.

Polityka wywozowa i jej skutki

Oświadczenia przedstawicieli Rządu, złożone w ostatnich czasach w Sejmie, mówią wyraźnie o popieraniu rolnictwa i ułatwianiu wywozu za granicę zbędnych ilości produktów rolnych.

O ile potrzeba popierania rolnictwa nie może nasuwać żadnych wątpliwości, o tyle sprawa wywozu budzi pewne obawy, czy zbyt liberalna polityka Rządu w zakresie wywozu, nie przyczyni się do wywołania nowych trudności, jakie wobec wyższych cen niewątpliwie powstać muszą.

Rząd idzie po swej linii konsekwentnie. Zniósł cło wywozowe od pszenicy w sumie zł. 15 — od 100 kg. i zapowiedział wyasygnowanie 20 milionów złotych na sfinansowanie eksportu zboża.

Rządowi chodzi o dalsze utrzymanie aktywności naszego bilansu handlowego i ustabilizowanie waluty, czego zresztą nikt kwestionować nie może, jednak usiłowania te muszą być koordynowane z interesami gospodarczymi kraju, jako całości, a nie traktowane odrębnie, bo wówczas wpadniemy w podobną ostateczność, w jakiej się znalazł p. Wł. Grabski. Jakąż jest dzisiaj sytuacja w zakresie cen i płac robotniczych?

Wskaźnik cen detalicznych za miesiąc czerwiec r. b. według G. U. St. wykazuje 243,7, podczas gdy w lipcu roku ub., w okresie, gdy płaciliśmy wysokie ceny za zboże pochodzenia zagranicznego wynosił tylko 173,3 — wzrost zatem przekracza 40 proc.

Z drugiej znów strony zarobki robotnicze i pracownicze nietylko nie poszły w tym stosunku w górę, lecz nawet coineły się dość poważnie. P. Szturm de Sztrem oblicza, że zarobki robotnicze w półroczach 1924 — 1926 obniżyły się ze 100 na 76,3, w cyfrach zaś absolutnych daleko odbiegają od minimum egzystencji. Wyrażnym prosto skandalem jest płaca górnika, wynosząca około zł. 23 tygodniowo, podczas gdy górnik angielski, przy takiej samej wydajności zarabiał 3 funty szt. czyli około 130 zł. tygodniowo. A tej kategorii pracowników jest według obliczeń p. Kociatkiwicz 106.000 (grudzień 1925 r.).

Nie wiele lepiej przedstawia się sytuacja i w innych gałęziach przemysłu,

pełnym liberalizmem rządu w zakresie eksportu należy się liczyć ze zwykłą cen tych produktów. Dość przytoczyć kilka cyfr aby się o tem przekonać”):

	Warszawa	Londyn	Wiedeń	Praga	Berlin
	ceny w dolarach				
żyto	2.82	—	—	4.65	5.08
masło	0.52,4	0.95,6	0.90,6	0.82,7	0.90,5**
mięso	0.21,1	0.59,4	0.45,3	0.44,3	0.52,4
słonina	0.29,1	0.89,8	—	—	0.73,8
jaja	0.01,4	0.03,2	0.02	0.02,1	0.02,6

Wprowadzie do cen absolutnie równych nie dojdzie z uwagi na pewne barjery celne i koszty eksportu, jednak zbyt duża jest rozpiętość, by nie nastąpiło znaczniejsze wyrównanie. Zwyżka cen zboża, a za nim maki i chleba jest już pierwszą jaskółką w pochodzie drożyzny.

Nie pomogą tutaj środki policyjne, kary, względnie ułatwienia kredytowe. Trzeba stabilizować ceny za wszelką cenę przez wprowadzenie opłat wywozowych, tam, gdzie zachodzi tego potrzeba, wzmocnić zdolność konsumcyjną warstw pracujących przez podniesienie zarobków do norm minimalnych. Jest to niezbędna przesłanka celowej polityki kredytowej, podatkowej i celnej.

Inaczej będziemy ciągle borykać się z trudnościami, które wynikać będą z naszych nieumiejętnych czy nieprzemyślnych w całości posunięć.

J. J.

*) „Wiadomości Stat. Nr. 14.

**) Zarobki eksporterów masła przekraczają 20% (Gazeta Handlowa Nr. 12).

—o:o—

Zwolnienie robotników od podatku mieszkaniowego.

Na wczorajszym posiedzeniu Magistratu na skutek interpelacji ławnika tow. Szczypiorskiego ustalono, że robotnicy zamieszkujący 1, 2 lub 3 izby, a zarabiający, jako samotni do 100 zł. miesięcznie, żonaci i rodzinni do 160 zł., mogą być zwolnieni wskutek podania do wydziału finansowego, stwierdzającego, że zarobek ich wynosi wymienione kwoty. Wszyscy inni muszą do podania dołączyć świadectwo ubóstwa z policji.

—o:o—

Min. Młodzianowski w walce z drożyzną.

W niedzielę, dnia 1 sierpnia odbędzie się w Parku Łazienkowskim WIELKI FESTIVAL LUDOWY - na dochód Stowarzyszenia Dom Ludowy w Warszawie. Produkcje orkiestr, chórów i wybitnych sił artystycznych odbywać się będą od 10 rano do zamknięcia Parku. Wstęp 50 groszy.

Jak Senat „poprawia” Konstytucję i „ulepsza” pełnomocnictwa.

Enpeerowski senator przechyla szalę na korzyść reakcyjnych poprawek
KOMISJA KONSTYTUCYJNA SENATU.

Na wczorajszym przedpołudniowym posiedzeniu obradowała przy udziale Premiera Bartla i Min. Makowskiego nad ustawą o upoważnieniu Prezydenta do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy. Projekt ustawy zreferował sen. Krzyżanowski (Kl. Pr.) wnosząc poprawki o skreślenie wyłączenia spraw objętych art. 49 i 69 Konstytucji t. j. ustaw samorządowych i szkolnych, oraz zmiany granic województw, jako tych spraw, które rozporządzeniami Prezydenta regulowane być nie mogą. (Poprawki referenta zmierzają zatem do rozszerzenia granic pełnomocnictwa). Ponadto referent opowiedział się za poprawką sen. Czerkawskego o skreślenie wyłączenia ustaw językowych.

W dyskusji, jaka się następnie rozwinęła, sen. Zdanowski (Z. L. N.) wykazywał, że ustawa o pełnomocnictwach jest pójściem po linii najmniejszego oporu ze strony Parlamentu i zrzuceniem z siebie pewnych obowiązków. Tow. Posner w obszernym przemówieniu wystąpił w obronę wpływu Parlamentu na bieg ustawodawstwa. Tow. Posner wniósł ze swej strony skreślenie wyłączenia o zwiększeniu obiegu biletów zdawkowych i bilonu ponad dotychczasowe uprawnienia. Sen. Thulie (Ch. D.) wniósł skreślenie wyłączenia ustaw samorządowych, zaś Marszałek Trampczyński skreślenie wyłączenia zbywania nieruchomości majątku państwowego, o ile wartość majątku tego nie przekracza sumy 100.000 zł.

Sen. Ringiel w przemówieniu swem podkreślił, że takie pełnomocnictwa, jakie są zawarte w omawianej ustawie można dać tylko Rządowi, do którego ma się zaufanie. Mówca ten zaproponował ograniczenie czasu trwania pełnomocnictwa do chwili ustąpienia obecnego Rządu.

W głosowaniu wszystkie poprawki upadły z wyjątkiem poprawki sen. Trampczyńskiego i jednej poprawki referenta o skreślenie wyłączenia ustaw szkolnych. Wymienione dwie poprawki przyjęto, a z nimi przyjęto ostatecznie całą ustawę.

Na posiedzeniu popołudniowym komisja przyjęła w trzecim czytaniu projekt ustawy o zmianach w Konstytucji. Projekt ostatecznie uchwalono w brzmieniu ustalonym w drugim czytaniu. W toku trzeciego czytania postawiono jeszcze wniosek wyłączenia z zakresu pełnomoc-

nictw spraw objętych art. 105 Konstytucji, a dotyczących prasy i kontroli nad nią. Przeciwno temu wnioskowi kategorycznie opowiedział się Min. Sprawiedliwości — Makowski. W rezultacie głosowania wniosek upadł. Zauważyć jeszcze należy, że referent ustawy o zmianach Konstytucji w ostatecznym tekście po wyjaśnieniach przedstawiciela Rządu wycofał swój wniosek sprecyzowania uprawnień Rządu do wydawania w wypadku nieuchwalenia przez ciała ustawodawcze budżetu lub prowizorium w granicach zeszłorocznego budżetu w stosunku 1/2 miesięcznie. Przedstawiciel Rządu oświadczył, że Rząd właśnie w ten sposób tę kwestię rozumie.

Należy zaznaczyć, że wszystkie pogarszające Konstytucję poprawki w Komisji Senackiej otrzymywały przeważnie 9 głosów przeciwko 8 i tym dziewięciom głosem był stale głos sen. Banaszaka (N. P. R.). W ten sposób, stronnictwo „robotnicze” zdecydowało o przyjęciu przez Komisję Konstytucyjną reakcyjnych poprawek. Zachowanie się takie nie potrzebuje żadnych komentarzy — ono mówi samo za siebie!

Działalność monopolu.

Poczynając od lipca roku ub. kiedy załamał się poraz pierwszy złoty aż po dzień dzisiejszy, wszystkie usiłowania pracodawców prywatnych i rządów, szły w kierunku utrzymania, a nawet obniżenia zarobków pracowniczych. Inaczej jednak Rząd postępował, gdy chodziło o ceny produktów. Nie troszczył się o dostarczenie niezbędnych rzeczy po cenach dawnych. Przeciwnie tolerował lub sankcjonował ceny wyższe i to nawet tam, gdzie Rząd ma wpływ bezpośredni: w monopolach i przedsiębiorstwach państwowych. Jedynie sól, jakgdyby dla symbolu, utrzymano na poziomie pierwotnym.

Natomiast ceny zapalek, wyrobów tytoniowych, nafty i świec, zmieniły się w zależności od magicznego kursu dolara.

Cena świec wzrosła w hurcie ze 120 — na 246; nafty z 35,20 na 51,05; zapalek z 175 — na 295.

Cóż na to p. Minister Skarbu? Czy

długo jeszcze pozwoli kapitalistom obcym obdzierać polskich konsumentów za produkty wytworzone przez polskiego robotnika i z polskiego surowca? Czy długo jeszcze Państwowe Zakłady Naftowe słuchać będą rozkazów „Zgromu” (Z. G. R. O. M.), układanych poza granicami kraju w celu wyciągnięcia jaknajwiększych zysków?

...o...

Brak soli.

Cały szereg miejscowości w kraju sygnalizuje od kilku tygodni brak pewnych gatunków soli i w związku z tem zaczyna się szereg spekulacji, dochodząca w niektórych punktach do 25 proc. ponad wyznaczoną cenę. Dotyczy to głównie soli białej z kopalni „Wapno”.

Możeby Ministerjum Przemysłu i Handlu, w którego kompetencjach leży wydobywanie, tego artykułu, wyjaśniło powyższą zagadkę i szybko zapobiegło tego rodzaju anormalnym stosunkom, które w konsekwencji godzą w kieszenie konsumentów, podrywają zaufanie do gospodarki państwowej i wreszcie zmniejszają dochody państwa.

Podobno przyczyną niedostatecznego zaopatrzenia rynku w sól jest brak wagonów, które wszystkie zużyte są na wywóz węgla. Brakowi temu trzeba zaradzić szybko.

...o...

DROŻYZNA.

O UJAWNIECIE CEN.

Oddział walki z lichwą kom. rządu otrzymuje ostatnio częste skargi wywołane tą okolicznością, że za artykuły pierwszej potrzeby pobierane są najróżniejsze ceny w różnych punktach miasta. Wobec tego władze administracyjne przypominają, że co do artykułów spożywczych do artykułów pierwszej potrzeby zaliczane są: odzież, galanteria, artykuły oświetleniowe, (włącznie do artykułów instalacyjnych gazu i elektryczności), wszelkie artykuły wchodzące w zakres gospodarstwa domowego oraz artykuły apteczne.

Wszystkie więc przedsiębiorstwa, prowadzące handel wymienionymi artykułami, powinny posiadać odpowiednie ceniki, oraz uwidoczniać ceny w wystawach i wewnątrz sklepów w gablotkach, szafkach etc. W przeciwnym razie władze administracyjne zmuszone będą, zastosować najsurowsze kary w stosunku do winnych nieprzestrzegania odpowiednich przepisów.

MACHINACJE ZBOŻOWE.

Na wyśrubowywanie cen żyta nie bez wpływu jest interwencja dostawców, wykorzystujących obecną chwilę, w celu zawarcia umów z intendenturą po wyższych cenach z dostawą

przewidującą późniejsze terminy, gdy ceny, według wszelkiego prawdopodobieństwa, spadną. Jest zatem wskazane aby intendentura wstrzymała się z zawieraniem takich kontraktów jeszcze przez kilka tygodni.

ZWALCZANIE LICHWY ŻYWNOŚCIOWEJ NA LETNISKACH.

Wobec informacji prasowych o drożyznie artykułów żywnościowych na letniskach podmiejskich, wojewoda warszawski w okólniku skierowanym do starostów polecił przedsięwzięcie energicznych środków, w celu wstrzymania wzrostu cen artykułów pierwszej potrzeby; w szczególności — zarządził polecenie posterunkom policji na letniskach ściśle sprawdzanie cen i pociągnięcie winnych do odpowiedzialności. Jednocześnie wojewoda warszawski polecił starostom przesyłanie mu co tydzień sprawozdań z podaniem wysokości cen, oraz środków, jakie starosta przedsięwziął, w celu zwalczania lichwy żywnościowej.

Należy wyjaśnić, że sprawa normowania cen na letniskach należy do kompetencji komisji do badania cen, powoływanych przez magistraty lub władze gminne. Komisje takie istnieją na linii Warszawa — Otwock w gminie Falenica i w Otwocku. Ceny ustalone przez te komisje wynoszą: mąka pszenna 70 gr., chleb pyłkowy 45 gr., siłkowy i razowy 32 gr., bułki 1 zł., mięso wołowe 2 zł. 50 gr., cielęcina 2 zł. 40 gr., wieprzowina 3 zł., schab 3 zł. 60 gr., mleko 60 gr., masło I gat. — 7 zł., ośleńkowe 6 zł., jaja 16 gr., cukier 1 zł. 40 gr. i t. d.

Letnicy winni komunikować najbliższemu posterunkowi P. P. o każdym fakcie pobrania wygórowanych cen. Publiczność winna również nieoszczędzać domokrajnych handlarzy, którzy są właśnie najważniejszym czynnikiem wytwarzającym obecną drożyznę na letniskach.

Z RYNKU MACZNEGO.

Wskutek małego dowozu, ceny maki pszennej poszły nieco w górę. Pszena mąka krajowa 4/0000 t. z. „kresówka” sprzedawana jest po cenie około 80 gr. (dotąd 75 gr.), zaś pyłkowa 4/0000 po cenie, sięgającej 50 gr. Ceny maki amerykańskiej narazie bez zmiany, niewiele różnią się od cen t. z. kresówki. Gorsze gatunki maki pszennej są nieco tańsze, różnica jednak w przeciwieństwie do poprzednich tygodni znacznie się zmniejszyła. Na rynku mącznym odczuwa się brak podaży; można jednak sądzić, że jest to objaw przemijający, wywołany intensywnymi robotami w polu.

Robotnicy popierajcie swoje pismo codzienne

JULJUSZ WIRSKI.

KANALJA.

— Jak się nazywasz?
— Ja Zosia, a pan?
— Kanal., to jest — Rośkiewicz, twój ojciec od dzisiaj, rozumiesz smerdo?!
— Rozumię, rozumiem, ale poco zaraz poniewierać i wyzywać — obraziła się.
— To, widzisz Zosińko, tak z pyska, nie z serca. Chodź, trzeba cię przecie przyodziać i umyć. Potem pójdziesz do szkoły i niech cię ręka boska broni, jak nie zostaniesz Curie - Skłodowska.
— A co to za jedna?
— Co za jedna? Nie talka głupia, jak ty! Dowiedzenia, panie sędzio! Poszły od dziecka kanalje! — warknął na nas — z nimi się nie zadawaj — to pijalki.
— Sameś pijak — ryknął Dratwa rozwścieczony i zły, że mu nie pozwolono pogłaskać główki Zosinej.

W każdym razie dowiedzieliśmy się dwóch ważnych rzeczy: że Kanalia jest żonaty i że nie ma dziecka własnego, więc zbiera po sądach młode latorośle występku. Kpiłszy z niego w żywe oczy ile wlezie, ale kiedy go z nami nie było, mówiliśmy o nim inaczej. Później się okaże, że był to człowiek...

— Ale do diabła, z troskliwością — otóż, że to jest dopiero później okaże.

Bohaterem innego rodzaju był siódmy członek naszej szajki, pan Kalikst Gzyms, człowiek niezwykle piękny, jeszcze młody, który upijał się na wesoło, a kochał na smutno. Istota ta, raczej przez omyłkę, niż celowo stworzona posiadała prócz pewnego majątku niezwykle szczęście do ludzi. Trudno zliczyć wszystkie wypadki, kiedy p. Kalikst został przez bliźnich oszukany, moralnie skopany, sponiewierany w opinii, a przecież nigdy się nie skarżył przeciwnie, twierdził, w miarę lat coraz uporczywiej, że świat jest doskonałym, a ludzie są aniołami. Na poparcie swego twierdzenia opowiadał zawsze jedną i tę samą przy-

godę, jaką miał za czasów studenckich w Paryżu. Bóg raczy wiedzieć i Jego aniołowie ile w tem było prawdy, a ile bez troskłego łgarstwa imci Gzymsa, dla ścisłości jednak, przytaczam ją w oryginale. „Bo wyobraźcie sobie, — opowiadał Gzyms — znalazłem się nagle bez grosza. W Warszawie byłoby to głupstwem, ale Paryż to nie Warszawa: nie znałem nikogo prawie, nie orientowałem się w stosunkach, nie miałem przyjaciela. Miałem za to przyjaciółkę, rasową paryżankę, ładną, rasową i bezinteresowną. Była to kobieta niezwykłych zalet ducha, serca i umysłu. Raz, na przykład, zastałem ją smutną. Co ci jest kochaniu? — pytam. Ach, drobiazg, kochanie, mój mąż, widzisz, tak łatwo się przeziebia i nie ma ciepłej bielizny. Co było, wszystko się wydarło, a jak na złość jestem chwilowo bez pieniędzy. Naturalnie, że padłem na kolana i błagałem o przyjęcie tej drobnej usługi. Usmiechnęła się, jak tylko umiała najładniej i mówi: „Doprawdy, jak to ładnie z twojej strony, skoro mamy szczęście, niech biedny, Karol nie ma przynajmniej kłatu”).

— Wzruszając! — ryknął nagle „Kanalja”, żona troszcząca się o Jaegera dla zdradzanego męża, iście kobieca etyka, tylko że na taką etykę splunęłaby nawet małżonka goryla, gdyby jej mąż używał wełnianych skarpetek!

— Stul pysk „Kanaljo”, — poprawił Gzyms jaknajśłodziej i daj mi dokończyć. — Otóż nagle zostałem bez pieniędzy i bez znajomych w Paryżu. Co robić? Za ostatniego franka rozpaczliwa depesza do kraju. „Stary, jestem bez grosza, żenię się z księżniczką, przyslij sto franków. Twój Kalikst”. Wiedziałem, że ojczyisko, najpierw się przestraszy, rozłości, pocznie kłąć i znów się wzruszy i przysyłę przynajmniej tysiąc franków wraz z błogosławieństwem ojcowiskiem na rzecz księżniczki. Ja, jeśli mam być szczerym, wołałbym dwa tysiące bez księżniczki i bez błogosławieństwa, ale starzy sądzą za-

*) Zapożyczono od Makuszyńskiego, choć autentyczne.

wsze inaczej. Tymczasem zaczęło być ze mną krucho. Nie miałem nawet na szklankę mleka, trzy dni chodziłem bez obiadu. Bizuterji ani na lekarstwo, ubranie jedno, jedyne, a tu aż w oczach łzy. Wreszcie depesza: Za tydzień przekaz na tysiąc pięćset, „błogosławieństwo” w drodze. Do krośset! — dobry był pomysł z tą księżniczką, a pobłogosławi listownie, a jakże! Ale co, u diabła, będę jadł przez tydzień. W Warszawie za taką depeszę, dostałbym gotówkę na rękę, ale w Paryżu? Rozpacz podniosła się nagle z głębin mojego głodnego jestestwa i pognęła na bezcelową wędrówkę po mieście. Mijam pałac Inwalidów, jakiś most, wrota i znajduje się w okolicy arystokratycznych pałacików. Ręce w kieszeni, mina bandyty, z łaski boskiej, a w duszy piekło udręki. Zaczęłem krążyć beznamiętnie w cieniu kwitnących drzew tam i z powrotem. Było ciepło, pierwsze dnie wiosny. Okna wszędzie pootwierane, światła się pała, pomimo późnej pory, a cisza wszędzie taka, że w uszach dzwoni. Zaczęłem się gapić w jedno z okien pałacyku, który stał trochę na uboczu i cały, pozbawiony jedynej oknem, był pogrążony w cieniu. W tem patrzę do okna, przechodzi młoda kobieta, ładna, ubrana klasa, jednym słowem burżuazja. Popatrzyłem na niebo gwiaździste, na księżyc, na drzewa kwitnące i odeszła. Po cieniu, który szedł za nią, domyśliłem się (okno było na pierwszym piętrze), że siedła w hotelu. Będzie czytać przed spaniem kombinowałem. I nagle myśl: złożę jej wizytę, co będzie, to będzie, ale da przynajmniej jeść. Gramolę się więc przez sztachety, chwytam gzymsy, rynny i, cicho jak kot, wspinam się do okna. Zaglądam: siedzi istotnie w hotelu, czyta jakąś książkę i, na szczęście, odwrócona tyłem do okna, nie widzi mnie wcale. Jest ładna, co to ładna! — śliczna! Prostu fe-no-me-nalna! Obserwuję ją chwilę, poczem jednym rzutem przesadam parapet okna. Nie słyszała, więc chrząkam dyskretnie i mówię, jak mogę najciszej:

— Pani!

— Jezus Marja, a tu kto?

— Madame, mówię ja, proszę się nie

przestraszać, wszedłem przez okno.

— To widzę — odpowiada ona. — Ale w jakim celu i... kto pan jest?

— Złodziej, proszę pani, walę prosto z mostu.

— Złodziej?!

— Tak jest, przyszedłem panią okraść, bo chwilowo jestem bez pieniędzy.

— Okraść? I pan to tak zwyczajnie mówi?!

— Tem lepiej, piękna pani, ale przed tem niech pani mi każe dać coś do zjedzenia. Jestem głodny.

— Skąd ja panu o pierwszej w nocy wezmę kolację, a i służba już śpi. Dziwne... pan więcej wygląda na amatora przygód miłosnych niż na złodzieja. Proszę tu zaczekać, muszę pójść po cichutku do jadłowni i coś panu przynieść... A nie boi się pan, że zawołam na służbę i każe pana aresztować.

— Nie pani, jesteś na to za piękna. Zresztą wszystko mi jedno, w więzieniu dadzą mi jeść.

— Bądź pan spokojny, odpowiada mi ta śliczna. Jest pan moim gościem, za chwilę wrócę.

Jakoż po chwili wróciła po cichu miosąc tacę z różnymi sałatkami, pasztetami, ptactwem i butelką burgunda. Żaden lew nie miał nigdy takiego apetytu, jak ja, a również żadne śmiertelne bydle nie było obsługiwane przez tak cudne rączyny.

Przez cały czas przyglądała mi się ciekawie cudnymi swymi oczami i z niedowierzaniem kręciła główką. Zrozumiałem, że to niedowierzanie jest skierowane ku mojej osobie, a raczej na fach podany w chwili przedstawienia się. Więc kiedy zjadłem i wypilem wszystko co było powiedziałem tonem wyjaśnienia.

— Jestem złodziejem nie z zawodu, ale z zamiłowania.

— Dziwaczne posiada pan zamiłowanie.

(C. d. n.)

...o...

Nowa komplikacja w zatargu kinowym.

BEZCZELNE ŻĄDANIA WŁAŚCICIELI KIN.

Zgodnie z życzeniem min. spraw wewn., prezydent miasta polecił dyrektorowi finansowemu magistratu odbycie konferencji z przedstawicielami Zw. Teatrów Świetlnych w celu uruchomienia kinoteatrów. Za podstawę konferencji przyjęto postulaty, wysunięte przez departament samorządowy M. S. W. i uzgodnione ze związkiem Teatrów Świetlnych.

Po omówieniu szeregu postulatów Związku i uzgodnieniu prawie wszystkich punktów spornych, prezes Związku p. Mańkowski oświadczył przed zakończeniem konferencji, że, oprócz projektowanej ugody, właściciele kinoteatrów mają jeszcze jedno zastrzeżenie. Związek żąda mianowicie usunięcia inspektora podatkowego p. E. Kalitowicza i kierownika sekcji F. Winklera; nie nastaje na konieczności zupełnego zwolnienia tych urzędników z magistratu, ale domaga się przeniesienia ich do jakiegokolwiek wydziału.

Przedstawiciel magistratu zastrzegł się przeciwko podnoszeniu tego rodzaju kwestii i starał się przekonać p. Mańkowskiego o całej niewłaściwości wysuwania takich żądań, wyrażając jednocześnie ze swej strony gotowość uznania tego zastrzeżenia za niebywałe.

P. Mańkowski oświadczył jednak, że od żądania swego nie odstąpi, gdyż przed uwzględnieniem tego żądania przez magistrat w pełnej mierze Związek żadnego porozumienia nie zawrze i kinoteatrów nie uruchomi. Związek zarzuca p. Kalitowiczowi świadomie fałszywe i tendencyjne informowanie wyższych władz miejskich w sprawach kinoteatrów i o przebiegu pertraktacji, zaś p. Winklerowi zajęcie prowokacyjnego stanowiska w tym zatargu.

W związku z tem prezydent miasta ink. Wład. Jabłoński wystosował w środę 28 lipca, pismo do p. ministra spraw wewnętrznych, w którym zaznacza, że pomijając tą okoliczność, iż żądanie p. Mańkowskiego godzi w honor urzędników, do których magistrat ma zupełne zaufanie i których uważa za ludzi b. pożytecznych dla miasta, samo postawienie takiego żądania godzi w powagę samorządu. Wobec tego, p. prezydent miasta uważa, że prowadzenie dalszych pertraktacji ze Związkiem Teatrów Świetlnych, w osobie p. Mańkowskiego, jest niemożliwe.

Pogrzeb Edwarda Słońskiego.

Wczoraj o godz. 11 przed poł. odbyła się przed ołtarzem głównym w kościele św. Krzyża msza żałobna za duszę Edwarda Słońskiego. Na środku nawy głównej umieszczono katafalk przybrany zielenią, dokoła którego ułożone zostały barwne wieńce przeważnie z róż. Wieńce złożyły wszystkie organizacje literackie oraz dwa wieńce złożyły organizacje wojskowe. Przed katafalkiem zebrała się rodzina zmarłego, członkowie towarzystwa literatów i dziennikarzy oraz związku zawodowego literatów polskich z prezydiami na czele. Wśród obecnych zauważyliśmy komisarza rządu gen. Składkowskiego, który reprezentował gen. Maleszewskiego, reprezentującego Marsz. Piłsudskiego. Podczas nabożeństwa żałobne wykonał artyści opery. Po złożeniu trumny na karawan kondukt ruszył w stronę Powązek, poprzedzany przez orkiestrę 36 pułku piechoty.

Na Powązkach trumnę ponieśli na barkach członkowie okręg. Zw. legionistów. Przed trumną niesiono kilkanaście wieńców, m. in. od Marsz. Piłsudskiego (z napisem: „Poezie niepodległości Polski“), od Zw. Zaw. literatów polskich, od okr. Zw. Legionistów i in.

O godz. 1 i pół pochód, w którym wziął udział liczny zastęp publiczności ze sfer literackich, dziennikarskich i artystycznych stanął przed katakumbami na Powązkach. Tu nad grobem poety wygłoszono kilka przemówień. M. in. zabierali głos pp. pułk. Maleszewski w im. marszałka Piłsudskiego, Józef Kotarbiński w imieniu Tow. literatów i dziennikarzy polskich, Wacław Rogowicz, w im. depart. sztuki i kultury min. wyzn. rel. i ośw. publ., przedstawiciel Zw. legionistów i in.

Redukcja robotników na robotach publicznych.

Magistrat warszawski wystosował memorjał do Rządu, w którym oświadcza, że z powodu braku funduszy z dniem 1 sierpnia r. b. zmuszony będzie zwolnić 1900 robotników, którzy byli zatrudnieni z pożyczki, udzielonej miastu przez Rząd. Magistrat domaga się nowej pożyczki lub też przyjęcia przez Rząd bezrobotnych na państwowe roboty publiczne. Przy sposobności należy przypomnieć, że Rząd przy budowie tunelu i kanału obwodowego i portu mógłby zatrudnić około 6000 ludzi.

Zwołanie Rady Spożywców.

Termin posiedzenia Rady Spożywców wyznaczony został przez M. S. W. na dzień 5 sierpnia. Na posiedzeniu tem omawiane będą wnioski, opracowane przez M. S. W. na Komitet Ekonomiczny ministrów w sprawach aprowizacyjnych.

Powiększenie liczby obiadów dla bezrobotnych.

Dotąd Stołeczny obywatelski komitet pomocy bezrobotnym w Warszawie wydawał codziennie 6.000 obiadów: 5000 bezrobotnym pracownikom fizycznym i około 1000 — pracownikom umysłowym. Obecnie akcję rozszerzono i powiększono liczbę tych obiadów do 7000. Omawiane obiady wydawane są w 5 stałych kuchniach Komitetu, dwóch kuchniach ruchomych oraz w 5 kuchniach stowarzyszeń społecznych, w których bezrobotnym pracownikom umysłowym wydawane są posiłki na podstawie bonów otrzymywanych od Komitetu.

Gospodarka w Państwowych Zakładach Graficznych.

Zw. Zaw. prac. handl., przem. i biurowych przesyła nam następujący komunikat:

Marnotrawna gospodarka prowadzona przez Dyrekcję P. Z. G. była już niejednokrotnie omawiana w prasie, na wiecach oraz poruszana wobec czynników rządowych przez delegację organizacji zawodowych.

Dotychczas jednak nie widać, aby przedsięwzięte były ze strony Rządu kroki, mające na celu sanację stosunków w Państwowych Zakładach Graficznych, a przedewszystkiem nie została usunięta dyrekcja, która swą nieudolną gospodarką doprowadziła Państw. Zakłady Graficzne do upadku. Opinia publiczna jest jednakże poruszona i oczekuje od Rządu przeprowadzenia „sanacji moralnej” w jaknajkrótszym czasie na terenie jednej z najpoważniejszych placówek gospodarczych, prowadzonych przez Państwo.

Szykanowanie ludności w Baranowiczach za obchód święta 1-go Maja

CO NA TO P. MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Pomimo, iż Min. Spraw Wewn. oficjalnie zezwoliło na urządzenie obchodów pierwszomajowych, władze administracyjne w Baranowiczach po dziś dzień szykanują ludność miejscową i okoliczną za udział w manifestacji pierwszomajowej. Kilkadziesiąt osób otrzymało wezwania na dochodzenie karno - administracyjne; przyczem wzywa się ludzi nieraz z odległości kilkudziesięciu kilometrów do protokółów, w celu ukarania ich za udział w manifestacji pierwszomajowej, a nawet same te formalności obecnie, w okresie sianokosów, są specjalnie uciążliwe.

Tow. Oszańko został już skazany na grzywnę, w wysokości zł. 30 (lub dziesięciodniowy areszt), za urządzenie zebrania i pochodu pierwszomajowego; pozostali towarzysze mają otrzymać orzeczenia karne przez gminę, po przeprowadzeniu dochodzenia.

Domagamy się od p. ministra spraw wewnętrznych natychmiastowego ukroczenia tej samowoli władz administracyjnych na Kresach.

Łańcuch prasowy

Tow. Antoni Paluch z Żyrardowa wpłaca zł. 15 i wzywa tow. Oziewskiego, ławnika m. Żyrardowa oraz ob. ob. Łaszewskiego i Gmurka z Żyrardowa do wpłacenia takiej samej sumy na rzecz Funduszu Prasowego „Robotnika”.

PRZEGLĄD PRASY

Endecja w roli opozycji. — „Unieruchomiony” Korfanty. — „Bezpartyjny” Piast łączy się z „bezpartyjnym” Lewiatanem.

Endecy, opuszczeni przez swych braci chłjskich, muszą sami spożywać gorzki chleb opozycji. To też „Dwugroszówka” jest gorzka jak piołun i z każdym dniem coraz bardziej gorzknieje. Co dalej? — biedne „Dwa Grosze”? Dwa dni temu organ endecki zrobił z rządu p. Bartla bezwolne narzędzie żydów, wczoraj zaś pomawiał obóz, grupujący się dokoła Rządu, o bolszewickie zamiary ograbienia klas posiadających. Strach ma wielkie oczy, a apetyt władzy, nie znajdując zaspokojenia, rodzi gorączkę i halucynacje...

Biedne „Dwa grosze”! „Co dalej?” P. Dmowski w 5-em wypracowaniu o nacjonalizmie i faszyzmie, wywodzi, że cywilizacja w krajach protestanckich upada, odradza się natomiast w krajach katolickich, jak Włochy i Hiszpanja! Primo de Rivera, gdyby mu zakomunikować, że jest odrodzicielem cywilizacji europejskiej, albo sam zwarzowałby z nadmiaru pychy, albo zamknąłby w domu warjatów tego, kto mu wystawił takie świadectwo.

Chadecki „Głos Narodu”, polemizując z „Głosem Prawdy” w obronie p. Korfantego, tak oto pisze:

„Skarboferm? Zepewne, wolalbym i ja, by p. Korfanty po przyłączeniu Śląska nie unieruchomił się na posadzie prywatnej, ale poświęcił się pracy politycznej i społecznej w wielkim stylu. Przez zajęcie prezesa Rady Nadzorczej w Skarbofermie, stracił najwięcej sam p. Korfanty, straciło stronnictwo Ch. D., a zyskał jedynie — obóz pana Piłsudskiego. Jest to jednak jego własna sprawa, a dotąd nikt jeszcze nie podniósł, by p. Korfanty w Skarbofermie popełniał lub tolerował nadużycia. Statut spółki przewiduje odwołanie członków Rady Nadzorczej większością 75 procent głosów; jeśli więc rząd pragnie p. Korfantego usunąć z obecnego stanowiska, to musi pozyskać 25 procent głosów francuskich. Tak samo w Banku Śląskim. Francuzów nie pozyska ani artykuł „Głosu Prawdy”, ani argument polityczny, ale trzeba im udowodnić, że p. Korfanty działa na niekorzyść przedsiębiorstw.

Takich dowodów jednak rząd niema.”

No, żeby p. Korfanty, „unieruchamiając się” w Skarbofermie stracił coś na tem — nigdy nie uwierzysz. Takich kiepskich interesów p. Korfanty nie robi. Ale ciekawe są dane co do statutu Skarbofermu i Banku Śląskiego. Okazuje się, że p. Korfanty, zanim „unieruchomił się” w obu tych instytucjach, doskonale zabezpieczył się przed możliwością „uruchomienia” go z nich. I p. Korfanty siedzi tam dotychczas, kpiąc sobie wespół ze swymi pismakami chadeckimi z Rządu i społeczeństwa. Rząd winien natychmiast skorystając z pełnomocnictw i pozbyć p. Korfantego tego balastu 25 proc. głosów francuskich, „unieruchamiających” go w Skarbofermie i Banku Śląskim.

Wczorajszy „Kurjer Polski” nie wyszedł rzekomo z powodu strajku zecerów.

Ale oto „Echo” piastowskie podaje prawdziwy powód zamknięcia „Kurjera”:

„Pomimo trudnych warunków wydawniczych usiłowaliśmy zawsze utrzymać wysoki poziom naszego pisma. Uważając, że chwila obecna wymaga bardzo rzeczowego omawiania całego szeregu zagadnień, idąc po drodze rozwoju i udoskonalenia wydawnictwa postanowiliśmy połączyć dwa pisma „Echo Warszawskie” i „Kurjer Polski” jako jedno pismo bezpartyjne.

Wydawnictwo: „Kurjer Polski”.

Wydawnictwo: „Echo Warszawskie”.

Mówiąc językiem zrozumiałym i uczciwym, organ piastowski, którego nikt nie czytał, poprostu przechodzi na utrzymanie lewiatanów piastowskich, jak p. Skulski, Szydłowski i in. O tem połączeniu mówiono już głośno w związku z powstaniem „Nowego Kurjera Polskiego” i ustąpieniem z redakcji „Echa” p. Włocha. Teraz stało się ono faktem. Po Piśmie nie pozostało w Warszawie nawet „echa”, jak oddawna już nie pozostało śladu demokracji w tem stronnictwie dojlidowo - lewiatanów.

„Nowy Kurjer Polski” zapewnia prawie, że Poincare wcale nie jest prawnikiem i że w polskim Sejmie zasiadłby obok... P. P. S. „Zaszczyt” ten ze strony organu rządowego spotkał nas jedynie dlatego, że inteligencja radykalna nie posiada swoich przedstawicieli w Sejmie, którzyby napewno nie „odstąpili” nam p. Poincare.

B.

Co warte są informacje prasy brukowej.

Wczorajszy „Express Poranny” podał wiadomość, że do „bogatego gospodarza”, zamieszkałego we wsi Wola Grzybowska, „przyjechał na kondycję letnie student z Warszawy”, który uczył „kilkunastoletnią” córkę „bogacza wiejskiego”. Młodzieniec „po paru tygodniach” zakochał się w „gospodarskiej córce”, na którą „łożem okiem patrzyło kilku chłopskich synów z najbogatszych gospodarstw”.

A że panna „gruntu ma spory kawał”, więc nie dziwnego, że „synowie najbogatszych chłopów” uknułi spisek, „zbuntowali” ojca przeciwko „intruzowi ze stolicy”, zwyktemu „łatkowi z miasta” i doprowadzili do tego, iż „gospodarz” zapowiedział córce, „że jej kijem amory wypędzi”, a następnie „wezwał korepetytora i kazał mu się czempredziej wynosić ze wsi”. Panna, choć „nie była amorem przeciwna”, jednak oświadczyła, że „wbrew woli zamaż nie pójdzie”, to też „panicz z Warszawy” zaczął pakować swoje rzeczy, a gdy go pozostawiono samego, wówczas rozległ się „w chałupie” strzał „brauningowy”.

Tymczasem prawda wygląda zupełnie inaczej. Paweł Larwa, świeży maturzysta nie zjechał na kondycję letnie, ale mieszkał stale w miejscowości letniskowej, która z prawdziwą wsią nie ma nic wspólnego! Nie mieszkał u wiejskiego bogacza, ale u rzemieślnika, pracującego w warsztatach kolejowych, który żadnej „kilkunastoletniej” córki nie posiada. Samobójca nie był więc „intruzem ze stolicy” czy „paniczem z Warszawy”, ale stałym mieszkańcem Woli Grzybowskiej, skąd jeździł codziennie do gimnazjum do Warszawy, sam zaś pochodził z jakiejś głuchej prowincji w Lubelskiem. „Córka gospodarska”, to córka rzemieślnika, wychowana w mieście, pensjonarka, mająca ukończonych 6 klas gimnazjalnych.

Nie ma ona „sporego kawałka gruntu”, bo dom, w którym mieszka, należy do jej babki, a „gruntu” koło domu babuni jest 1 mórg i to... piaseczku. W Woli Grzybowskiej niema gospodarstw wiejskich, niema więc i nie było „synów najbogatszych gospodarzy”, rzekomych „konkurentów” samobójcy. Rzekomy „bogacz wiejski” nie miał zamiaru występować z kijem przeciwko „amorem” i nie kazał korepetytorowi „wynosić się ze wsi”. Strzał nastąpił nie w „chałupie”, lecz daleko od domu — w lesie i nie z browninga, lecz ze zwykłego, bębnowego rewolweru.

Cała więc wiadomość, z wyjątkiem imienia, nazwiska i wieku samobójcy, jest wyssana z palca od a do z.

Tak to prasa brukowa żeruje na nieszcześciu ludzkim i okłamuje swoich czytelników. Ażby błaga wstrętne uszła bez sprostowania, reporterzy „Expressu” nie podali przeźornie nazwiska „bogacza wiejskiego”.

Mieszkaniec Woli Grzybowskiej.

V Zjazd Legionistów w Kielcach.

Zarząd Główny Związku Legionistów zawiadamia, iż tegoroczny V walny Zjazd Legionistów odbędzie się w Kielcach.

Obrazy delegatów Związku wyznaczone są na dzień 7-go sierpnia godz. 16.30, natomiast 8 sierpnia od samego rana rozpoczyna się uroczystości zjazdowe, następnie będą obrady Walnego Zjazdu wszystkich przybyłych do Kielc legionistów oraz odczyt Marszałka Józefa Piłsudskiego.

Wszyscy biorący udział w Zjeździe będą obowiązani wykupić na miejscu w Kielcach kartę uczestnictwa w cenie zł. 7. Za tą opłatą uczestnik otrzymuje żołnierskie wyżywienie i pomieszczenie przez cały czas trwania Zjazdu, co ze względu na małą ilość hoteli i restauracji jest rzeczą bardzo ważną.

Uczestnicy, którzyby chcieli zamówić dla siebie pokój w hotelu winni się zwracać do Sekretariatu Komitetu Zjazdowego p. adr. Swierżawski, Kielce, ul. Ogrodowa 4.

Czasopisma nadestają

Grafika Polska, kwartalnik poświęcony sztuce graficznej, zeszyt 1, rok 1926.

Po dwuletniej przerwie polska sztuka graficzna na nowo znajduje swój wyraz najlepszy w wspaniałym czasopiśmie „Grafika Polska”. Miłośnikom pięknie i artystycznie drukowanego słowa brakło „Grafiki”, która nie tylko przynosiła wiadomości z zakresu drukarstwa, ale i służyła wznowieniu rzemiosła drukowanego na wyżyny sztuki narodowej.

Nowy numer, kwartalnej niestety, a nie miesięcznej „Grafiki Polskiej” bierzemy do rąk z czuciem istotnej radości i dumy. Druk i układ bez zarzutu. Plansze czarne i kolorowe wykonane w kraju mogą służyć za wzór najlepszym nawet zagranicznym zakładom. „Grafika” powinna znaleźć się na półkach każdego miłośnika pięknych druków. Życzymy smacznych chwilałemu pismu, aby nowy swój żywot wiodło nieprzerwanie idąc do coraz większego udoskonalenia się.

Nowy wynalazek sportowy.

Pewien inżynier skonstruował bardzo pomysłowy, a zarazem praktyczny „but wodny”, który okazał się doskonałym w użyciu. Zdjęcie nasze przedsta-

wia wynalazcę przy demonstracji nowego „buta wodnego” na jeziorze pod Monachjum.

